

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἀθήναις

8

Ἐν τῷ Ἐξαετηρικῷ

Φρ. Ἀρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου

Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1902. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφα συνδρομητῶν καὶ ἀποστείλῃσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώρ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΤΟ ΤΕΛΕΤΑΙΟΝ κομισθέν φύλλον τῆς

Σημείας περιέχει τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτοῦ τῆς περὶ τῆς ἐν Βιέννῃ ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἀποσταλεῖσαν τὴν Δευτέραν: «Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπισκέφθη σήμερον μετὰ μεσημβρίαν τὸν κόμητα Γολουχόβσκιον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν παρκαμίνας παρ' αὐτῷ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ παρευρίσκατο εἰς τὴν συνδιάλεξιν καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Μάνος, καὶ ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου παρασχεθεῖσα τὸ Σάββατον εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν τῆς Αὐστροουγγαρίας ἀκρόασις διήρκεσε μίαν ὁλόκληρον ὥραν, προηγήθη δ' αὐτῆς ἑτέρα παρὰ τῷ βασιλεὶ ἀκρόασις τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνοφροῦ προξένου, ὅστις προσεκλήθη εἰς Βιέννην ὅπως ἐκθέσῃ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ κατάστασιν τῶν πραγμάτων, φάνηται πιθανώτατον ὅτι σπουδαίον διαπραγματεύσεις διεξάγονται ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑγγυτέραν Ἀνατολήν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶνε πεπειραμένος κυβερνήτης, τακτικῶς μεταβαίνων εἰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας καὶ μάλιστα εἰς Βιέννην χάριν πληροφοριῶν, ὅσας καὶ πρᾶγματι τῆς Ἑγγυτέρας Ἀνατολῆς ἐπηρεάζουν ἀμέσως τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος, ὡς συμβαίνει ἐν τῷ παρόντι συνεπειᾷ τοῦ Μακεδονικοῦ κινήματος. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς διτελεῖ ἀκόμη ἐν καταστάσει ἀνικανότητος τοιαύτη, ὥστε, ὅτι καὶ ἂν συμβῇ δυσκόλως θὰ ἦδυνάτο ἡ Ἑλλὰς νὰ παρᾷσχη ὑλικὴν ἀντίστασιν διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς δυνάμεων πρὸς ὅ,τι δῆποτε ἄλλ' εἰς ἄλλους ἢ Ἑλλὰς δύναται νὰ ἀποβῇ πολύτιμος ἐπίκουρος. Ἐχει ζωτικὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα σπουδαιότητα τὸ νὰ γνωρίζῃ πῶς αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, αἱ μάλιστα ἐνδιαφερόμεναι διὰ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, θὰ ἐνέργουν ἐν ὁρισμέναις περιπτώσεσιν, λόγου χάριν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία θὰ ὑπεστήριζε φανερώς ἐξέγερσιν τινὰ ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐν περιπτώσει συγκρούσεως μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἥτις βεβίως θ' ἀνεκέρυσεν ἅμα τὴν ἐκούτῃς ἀνεξαρτησίαν. Πιθανῶς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μάθῃ τὰς ιδέας καὶ γνώμας τῶν Βρεταννῶν διπλωματῶν περὶ τοῦ προκειμένου ὁ βασιλεὺς Γεώργιος συνδιελέχθη πλέον ἢ ἥπαξ, κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διατριβὴν του, πρὸς τὸν Σιρ Ἐδμόουνδον Μόνσωνα καὶ αἱ ἐν Βιέννῃ δὲ συνδικλέξεις τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν κόμητα Γολουχόβσκιον, ἐπακολουθήσασαι μετὰ τὴν μακρὰν παρὰ τῷ βασιλεὶ ἐπισκεψὶν τοῦ αυτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, εἶχον ἀναμφιδύως τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ἐν περιπτώσει τοιαύτης συγκρούσεως οἶκον ὑπεδήλωσα ἀνωτέρω, ἡ Αὐστροουγγαρία δύναται νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τὴν Ρωμουνίαν, καθὼς καὶ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, οὕσα σφόδρα ἐναντία πρὸς

τὴν περαιτέρω αὔξησιν τῆς Βουλγαρίας. Ἄλλ' ἂν αὕτη ἡ Αὐστροουγγαρία θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ κινήθῃ, εἶνε ζήτημα περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω ὑπερσπευτημένην γνώμην»

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐπιβάται ἐξ Αἰγύπτου.—Μέτρα τῆς Κυβερνήσεως.—

Ἐπιθέσις ληστῶν κατὰ Ἰταλικὸν ταχυδρομείου.—

Ἡ ἐν γένει ἀσφάλεια ἐκκρυβνός.—Ἐρὶς πασά-

δων ἐκκρεμής.—Πυρπόλησις Μονῆς.—Πατριαρχι-

κὸς ἐπίτροπος εἰς Βοστίναν.—Φόνος.

Πρὸ ἐβδομάδος διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν μας ὅτι ἐπιβάται προερχόμενοι ἐξ Αἰγύπτου διήλθον διὰ Βρενδησίου, ὁποῦθεν κατέπλευσαν εἰς Ἀγ. 40· ἐκεῖ αἱ ὑγειονομικαὶ ἀρχαὶ βλέπουσαι ὅτι τὰ διαβατήρια τῶν ἐπιβατῶν ἐξεδόθησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιώρισαν αὐτοὺς, τηλεγραφικῶς δὲ ἀνήγγειλιν εἰς Ἰωάννιν τὰ καθέκαστα. Ἐστὴν λοιπὸν ἐκ Δελβίνου ἱατρός καὶ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, οἵτινες ἀγνοοῦμεν ἀκριβῶς εἰς τί προέβησαν. Ἐν τούτοις αἱ δύο ταχυδρομικοὶ, ὁ τοῦ Αὐστριακοῦ καὶ Ἰταλικοῦ ταχυδρομείου, παρκαλθόντες τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους ἐξέκλιναν δι' Ἰωάννιν καὶ ὁ μὲν Ἰταλὸς ἐβόησεν ἐγκαίρως, τοῦ ἄλλου καθυστέρησαντος ἐπὶ τινος ὥρας. Ἡ ἐνταῦθα ἐξουσία ἀπέστειλε τὸν ἱατρὸν τῆς Δημαρχίας εἰς τὸ Χάνι Δοβράς ἵν' ἀπολυμάνῃ τοὺς ἀφειδέντας ἐκεῖ ταχυδρομικοὺς σάκκους καὶ δοθείσης διαταγῆς ἀνεχώρησεν τὴν ἐπομένην ὁ δεύτερος διερχομενὸς τοῦ Ἰταλικοῦ προξενείου μεθ' ἑνὸς καβάση· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπιστρέφοντες ἐφ' ἀμάξης συνητηρήθησαν μετὰ τριῶν λεροφορεμένων παγωνοφόρων ὀλίγον κατῳθεν τοῦ χανίου Πασῖ Βρούσι καὶ ἀκριβῶς κατῳθεν τῆς μονῆς Ἀσπράγγελοι ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ σημειωτέον ὅτι εἰς τὸ χάνι ἦσαν ἀρκετοὶ χωροφύλακες καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι· οἱ λεροφορεμένοι κύριοι ἐπεταχθῆναι τῷ διερχομένῳ τοῦ Ἰταλικοῦ προξενίου καὶ τὸ συντρόφον του νὰ πετάξῃ τὸ ὑπερῆφεν ὅπλον καὶ νὰ παρᾷσχη ὅ,τι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐν τῷ ἀμαξίῳ φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχασε καὶ συνεμορφώθη πρὸς τὰς διαταγὰς τῶν ἐνεδρευόντων ληστῶν· ἀφῆρσαν λοιπὸν τὸ Γκρά καὶ δεκάδρα λιρῶν τὰ ὁποῖα ἔφερον ὁ διερχομενὸς διὰ κακῆς ὥρας. Οὗτοι δὲ ἀνεόχλητοι ἀνῆλθον ἀγνωστὸν που καὶ οἱ ληστευθέντες ἐβόησαν εἰς Ἰωάννιν λίαν συγκεκινημένοι· τὸ πρᾶγμα ἀνηγγέλη εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ αὕτη κατὰ καθῆκον ἐξαπέστειλε τὰ ὄργανά της πρὸς καταδίωξιν τῶν τολμηρῶν κυρίων· οὐδὲν ἄρτι τῆς ὥρας εὐρέθη καὶ ποιμένες καὶ ἀγροφύλακες καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ γειτονικοῦ μοναστηρίου ἀνακρίνονται ἐπὶ τόπου. Σχολιάζεται ποικιλοτρόπως ἡ ληστοπραξία αὕτη διότι ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιόζον ὅτι: τρεῖς μόνον λησταὶ ἐν μέσῳ ὁδῷ ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ καὶ ἐγγύτατα δὲ τῆς πόλεως μόλις ἀπεχούσης 2 ὥρας—ἐτόλμησαν νὰ προσβάλουν μόνον τὸ Ἰταλικὸν ταχυδρομεῖον καὶ ὄχι ἄλλους ἐπιβάτας ὀλίγον ὀπίσθεν ἐρχομένους· γνωστὸν ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Ἰταλικοῦ προξενείου δὲν φέρει μαζὶ του χρήμα.

Ἐν γένει εἰπεῖν πλήρως ἀναρχία καὶ ἀποσύνθεσις διοικητικὴ δὲν τολμῶμεν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς πόλεως ἀνευ κινδύνου τελείας ἀπογυμνώσεως.

Παρ' ὅλα τὰ διαδιδόμενα καὶ τηλεγραφοῦμενα περὶ μεταθέσεως ἐξ Ἰωαννίνων τοῦ Ἐστατ πασᾶ οὗτος εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς τὴν θέσιν του. Ἐνεκὰ δὲ τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ ζητήματος τούτου πλήρως παράλυσιν τῆς διοικητικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ τόπου. Ἀγνοοῦμεν πῶς ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου σκέπτεται ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ ἐγκαταλείπει τὸν τόπον εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Οἱ εἰδότες φρονοῦσιν ὅτι προσπαθεῖ αὕτη διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου νὰ εὕρῃ μέσον λύσεως συμφιλίωνουσιν τοὺς πασάδες. Καθ' ἡμᾶς τοιαύτη λύσις θὰ ἔχῃ ὁλέθρια ἀποτελέσματα διὰ τὸν τόπον ἄλλὰ καὶ διὰ τὴν Τουρκίαν αὐτήν. Περὶ τούτων ἐλαλήσαμεν ἤδη καὶ ἴδωμεν ὁποῖα θὰ εἶνε ἡ λύσις ἵνα ἐξ αὐτῆς κρίνομεν. Διὰ τῶν μέσων ὅμως δι' ὧν οἱ τουρκοὶ προσπαθοῦσι νὰ παρκαμίνωσιν τοὺς παρουσιαζομένους κινδύνους καὶ νὰ λύσωσι τὰς περιπλοκάς παρκασκευάζουσιν ἀσφαλῶς τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρῳ κατάστασιν ἀσφαλῆ.

Πυρκαϊὰ φοβερωτάτη ἐκράγισα ἀπετέφρωσε πάντα τὰ κελία τῆς κατὰ τὴν Λυτζουρίνη Σταυροπηγιακῆς καὶ πατριαρχικῆς τοῦ Σπαλαίου Μονῆς. Διὰ τῶν μεγάλων προσπαθειῶν μόλις κατωρθώθη ἡ διάσωσις τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἱερὰ μητρόπολις ἐπελήφθη ἀμέσως ἀνακρίσεων, διότι ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι. Ἡ πυρκαϊὰ ἐξεργάγη κατὰ τὸ μεσονύκτιον συνεπείᾳ τῆς ἀπροσεξίας τοῦ ἐπιστάτου, ὅστις ἔχει θέσει ἅπαν τὸ χόρτον ἐντὸς τῶν δωματίων. Οἱ δὲ χωρικοὶ πιστεύουσιν ὅτι τὸ συμβῆναι τοῦτο τὸ προκάλεσεν ἡ Παναγία, βλέπουσα ὅτι ὁ προορισμὸς τῆς Μονῆς δὲν ἐκτελεῖται· τοῦτο δὲ περιμένει καὶ τὰς ἄλλας Μονὰς.

Εἰς Βοστίναν κατ' αὐτὰς κατέρχεται πατριαρχικὸς ἐξάρχος ἵνα ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἱερὰς Μονὰς, ὧν ὁ προορισμὸς σχεδὸν δὲν ἐκτελεῖται· παντοῦ τὰ χωρία ποιοῦν παρὰ πονα καὶ δὲν εἰσκαλοῦνται· δέον ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῶν ἱερῶν τούτων καταστημάτων τὸ Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ παύσῃ πλέον ἡ σπατάλη τῶν ἱερῶν χρημάτων, δι' ὧν παχύνονται ὀλίγοι τινες κακοήθεις ρασοφόροι καὶ λιμώττουσι χιλιάδες χωρικῶν, οὐ λιμὸν ἄρτου, ἀλλὰ λιμὸν παιδείας καὶ ναυτείας Κυρίου, λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι λόγον Θεοῦ, λιμὸν θρησκευτικῆς ἀνάτροφῆς καὶ χριστιανικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Τῇ 18 τῷ Ὀκτωβρίου ὁ μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶς ἄγων τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του ἱερουργήσεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως, εἶτα δὲ ἐδέχθη τὰ συγχαιτήρια τοῦ παμνίου αὐτοῦ.

Εἰς χωρίον Κρυονέρι ἐφονεύθη εἰς ὑπ' ἀγνώστων. Εἰς Μπατάτι τοῦ Δελβίνου ἐξ ληστῶν συνέλαβον καὶ ἀπεγύμνωσαν τοὺς ἐκεῖθεν διερχομένους. Εἰς Γηρομέρι συνέλαβον καὶ ἀπεγύμνωσαν τινὰς μεταβαίνοντας εἰς Ἰωάννιν.

ΑΛΒΑΝΙΚΑ

Τὸ ἐν Ρώμῃ Ἀλβανικὸν Κομιτάτον, τὸ ὁποῖον διατείνεται ὅτι ἐπιδιώκει τὴν ἐνωσιν τῶν ἐντὸς τῆς Ἀλβανίας ζώντων Ἀλβανῶν, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἔθνη Ἀλβανικὴ Ὁμοσπονδία, ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν συνταραγμένην γαλλιστὶ καὶ φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προέδρου Μανλίου Μπενίτση, ἀπευθυνομένην δὲ πρὸς τὸν ἀλβανικὸν λαόν. Ἡ προκήρυξις αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς:— Ἀδελφοί! ἀπὸ τῆς μεγάλης Ρώμης, καρδίας καὶ ἐγκέφαλον τοῦ Λατινικοῦ κόσμου, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τὴν κρίσιμον καὶ σημαντικὴν διὰ τὴν φυλὴν μας, ἀπευθύνω πρὸς τὸν ἀλβανικὸν λαόν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ εὐγενεῖς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, κραυγὴν ἥς ἡ γῆς θὰ δόνησιν τὰς φυλὰς ἐκείνας οἵτινες λατρεύουσιν τὴν πατρίδα. Ἐν πεποιθήσει καὶ βελούχῃ καλοῦμεν ὑμᾶς, γενναῖα τέκνα τῆς δόξης, εἰς πραγματικοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς συμποίας, τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἀδελφώσεως, ὅπως ἀναστήσωμεν τὴν πατρίδα ἡμῶν μετὰ τεσσάρων καὶ ἡμισέων αἰώνων, τυραννικῶν καὶ βάρβαρων ζωννυαρχίας. Ἐὰν ἡ κραυγὴ τοῦ πόνου, ἥτις ἀντίζει ἀπὸ τῶν Ἀκροεραυνίων μέχρι τῶν Μιρδιτικῶν ὄρεων, δὲν ἐρῶσεν εἰρήνην μέχρι τῆς θύρας τοῦ χαλεμοῦ ὅπου τρέμων καὶ περίφοβος κρύπτεται ὁ διάδοχος τοῦ προφύτου, ἡ κραυγὴ θυμῆς αὐτῆς δυνεῖ ἡμᾶς καὶ σχίζει τὰς διαρκεῖς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος παλλούσας καρδίαις μας. Ἐγερθετε λοιπόν, ὦ ὑπερήφανοι Ἀλβανοί! Ἀς ἀφήσωμεν τὰ μίσση, τὰς διενέξεις, τὰς διγονοίας. Ἡ σύμπνοια καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀρμονία ἀς ἐπικρατήσωσι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τὴν ὑπεράστην διὰ τὴν τύχην τοῦ λαοῦ καὶ γενναίου λαοῦ, ὅστις ἐχάρησε τόσας ἡρωϊκὰς καὶ μεγαλοψύχους σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων καὶ ὅστις ποθεῖ ἡδὴ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην τῆς ἐλευθερίας. Γενναῖοι ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς ἀτυχῆς ἡμῶν πατρίδος, λείας τὴν ὅποιαν ἐσποχάλμιξ ἡ ξένη φιλοδοξία, ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Μωάμεθ, ἐπικαλούμεθα ἐν κἀνανύξει τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ! Εἰς ὑμᾶς, εὐτολμοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἀλβανικὴ νεολαία, εἰς ὑμᾶς γενναῖα τέκνα τῆς ἡρωϊκῆς χώρας εἰς ὑμᾶς οἵτινες μίαν ἡμέραν θὰ εἰσθε οἱ κραιπνοὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος, εἰς ὑμᾶς ἐπιβάλλεται πὺ καθήκον τῆς δράσεως καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν μεγάλων μας ἰδεῶν. Τὸ ἔργον ἡμῶν οὐ εἶνε ἔργον εἰρήνης καὶ τάξεως ἐν τῇ Βαλκανικῇ χερσονήσῳ. Θὰ παρεκβίνομεν ὅμως τὰς ἀρχὰς ἡμῶν, εἴαν δὲν ἐπιθωροῦμεν πρῶτον καθήκον τὴν προσηγορίαν ἡμῶν. — Ἀδελφοί! Εἰς ἔργον λοιπόν, διὰ τὴν εἰρήνην ἀγωνομαίμενοι καὶ ἐτοιμοὶ κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ φυλὴ τῶν κερκινῶν θὰ μὲς καλέσῃ εἰς τὰς φάραγγας τῶν ἀλβανικῶν ὄρεων εἰς βοήθειαν ἡ ζώνουσα τῆς πατρίδος. Ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν εἶνε δύσκολος, τὸ ἔργον ἡμῶν εὐρύτατον. Πιστεύομεν εἰς τὴν τελείαν πραγματοποίησιν τῶν πόθων μας, εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἰδεώδους. Ἡ σφοδρία μας εἶνε ἡ σφοδρία τοῦ Σκεντέρβη. Τὸ σύνθημά μας ἡ Ἀλβανία τοῖς Ἀλβανοῖς διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν τέκνων τῆς. Πατὴρ καὶ ἐνωσις. Νίκη ἢ θάνατος. Ζήτω ἡ Ἀλβανία.

Εἰς τὴν προκήρυξιν ἐπισυνάπτεται λεπτομερὲς τὸ πρόγραμμά καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐνώσεως ἐκτιθεμένη δὲ καὶ αἱ σκέψεις τοῦ Ἀλβανικοῦ κομιτάτου καὶ καθορίζεται τὸ Ἀλβανικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ τὰ βιλαέτια Σκόδρας, Ἰωαννίνων, Κοσσυφοπέδιου, Μοναστηρίου καὶ Θεσσαλονίκης.

Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ἀναγκρατὴς τῶν «Τάδε» ἐπιστέλλει, ὅτι κατὰ πληροφορίας, τῆς οἰκίας ἔλκεν ἐξ ἀξιώσεως βουλγαρικῆς, πηγῆς, αἱ πυρπολήσεις καὶ αἱ ὕβρεις, αἱ προσγενομένης εἰς τὴν χώρα τῆς βορείου Μακεδονίας, δὲν πρέπει νὰ ἀποδοῦναι εἰς τοὺς Τούρκους στρατιώτας, οὗτε εἰς τοὺς ρεδιφῆδες. Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ συμπεριφέρθησαν μετ' ἀξιο-

θυμασίου φιλανθρωπίας, οἱ δὲ στρατιῶται διαρκῶς ἐπεβλέποντο καὶ συνεκρατοῦντο. διὰ τὴν μὴ προβοδίσαι εἰς κανὲν ἀτάκτικα. Αἱ ληστοσυμμορίαι αἱ διοργανώσιντες εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μιχαήλδου καὶ τοῦ συνταγματάρχου Ζόντσεφ ἀπῆλθον ἀπὸ προσδοκίων ἀντίστασιν, κυρίως δὲ πλῆθυσιν χαρακτῆρα, ἐκ μέρους μεγάλης μερίδος Βουλγαρῶν χωρικῶν εἰς τὰ δικαιοσύματα Τζουμάκας, Νευροκοπίου καὶ Μελενίκου, οἱ κατοικοὶ τῶν ὁποίων εἶχον παρακινήθῃ ν' ἀνταγῶσι κατὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ὑπὸ τῶν πρακτόρων τοῦ ἀντιπάλου κομιτάτου, τοῦ διατελουμένου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σαράφωφ. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις οἱ χωρικοὶ ἠνθίσθησαν τὴν παροχὴν τροφῶν καὶ πολυμερῶν, ὡς καὶ τὸν σχηματισμὸν ἐνόησαν ἀποσπασμάτων. Ἐνεκα δὲ τούτου πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέστησαν κακώσεις, ἐνθὺ τὰ χωρία τῶν ἐμπροσθίωνσαν καὶ ἡ περιουσία τῶν κατεστράφη πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων. Πολλὰς οἱ χωρικοὶ, μανθόντες τὴν ἀφίξιν τῶν συμμοριῶν, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον τῶν καὶ ἐτρέποντο πρὸς τὰ ὄρη, οἱ δὲ Τούρκοι ἀποσπασματάρχει ἀπῆλθον πολλὰς δυσχερεῖας εἰς τὸ νὰ καταπείσουν τοὺς φονεαυθέντας νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ σπιτία τῶν. Ὑπάρχει κίνδυνος ἀντεκδικήσεων ἐκ μέρους τῶν πολυμερῶν Πομάκων, δηλαδὴ τῶν Μωαμεθανῶν Βουλγαρῶν, ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ παρεκινῶντες ἀγρυπνοὶ, οὐκ ἀκαταπίπτουν πᾶσαν ταρχίν. Ἡ πρῶτος ἐκρηγξίς τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ὠρεῖτο εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν, τὸν προενηθέντα ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἐορτῶν τῆς Σίπας. Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀμφιβολίας περὶ τῆς τελείας εὐκαιρίας τῆς ρωσικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ νὰ ἀποπαρήνῃ τὸ κίνημα, ἀλλ' οἱ διάφοροι βαλμύχοι τῶν ἐπαναστατῶν ἐπίστευσαν, ὅτι ἡ στιγμήν εἶχον ἔλθει καὶ ἡ Ρωσία δὲν θὰ ἠνείστο πλέον τὴν υποστήριξιν, ἐνθὺ οἱ ἀρχηγοὶ ὑπελόγιζον, ὅτι ὁ Μ. Δουὶς Νικόλαος καὶ οἱ ἄλλοι Ρῶσοι εὐγενεῖς θὰ συνεκινῶντο ἐκ τῆς ἐκρήξεως καὶ θὰ παρεκινῶν τὸν Τσάρον νὰ δράσῃ ἐνεργητικώτερον. Παρὰ τὰς θεωρητικὰς διαδωλοῦσι εἰς τὴν Σόφίαν καὶ ἀλλὰχοῦ, φέρονται ἐν τῷ λαῷ ἀσθημα ἐν Βουλγαρίᾳ δὲν εἶνε καθόλου ἐξημέων, καίτοι προσπαθεῖ αὐτὴ θὰ καταβληθῇ κατὰ τὸ ἔαρος πρὸς ἀνταποκρίσιν πάλιν τῆς ἐξεγέρσεως ἡ πιθανώτερον ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀτάρου Ἐλευθεροῦ τοῦ δὲ ὅπου θὰ τελεσθῶσιν εἰς τὴν Σόφίαν τὸ τέλος τοῦ προσηγοῦ Ἀδύουστου καὶ τῶν ὁποίων ὁ πανηγυρισμὸς ὁ ἀποτελῇ τὴν δευτέραν ἐκ τῆς μεγάλης σειράς τῶν ρωσικῶν διαδωλοῦσιν τῶν ἐγκαταλειπέντων ὑπὸ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ τοῦ Συλλόγου ὁ ἑλληνισμὸς συνελθὼν εἰς ἑκατον συνεδρίασιν κατὰ τῆς ἡμέρας ταύτας ἔλαβε γνώσιν σοβαρωτάτης ἀνκαινώσεως, ἀφορώσης βιβλίον ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀυστριακοῦ ἀντιστρατήγου Ἀντ. Τούμα Βάλδεκμπουργκ καὶ μεταφρασθὲν, διαταγῇ τοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ τοῦ κ. Ν. Τσακμάκου, ὑπὸ τοῦ ἰατρικοῦ. Εὐγενίου Ρίζου Ραγκαβῆ. Τὸ βιβλίον τοῦτο φέρει τὸν τίτλον «Ἑλλὰς, Μακεδονία καὶ Νότιος Ἀλβανία», διενεμήθη δὲ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸ ἑνὸς καὶ πλέον ἔτους, ἀπὸ τοῦ 1901 ὅτε καὶ ἐξεδόθη καὶ μεταφράσθη. Τὸ Συμβολαῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγνωσθῆσαν περικοπὴ τοῦ ρηθέντος βιβλίου, ἀποδεικνύουσι τὴν ἐκ μισσηλικῆς ἀρετῆς διαστροφῆς τῶν στρατιωτικῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ πληθυσμοῦ, τῆς γλώσσας, τῆς θρησκείας, καὶ πλείστον ἄλλων λεπτομερειῶν ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ, εὐερέως καθὼς δι' ἐγγράφου καὶ ἐπιστήσης ἐπὶ τούτου, τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ κ. Κόρρα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διὰ τὸν τοιοῦτον βιβλίον εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἀξιωματικῶν ἐνισχύει σοβαρὰς ιδέας περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἐφ' ὅσον τουλάχιστον ἄλλα βιβλία ἀνιχνύοντα τὰς ψευδε-

τάτας πληροφορίες καὶ παριστῶντα τὴν ἀληθῆ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, δὲν ἐκδίδονται ἐπίσης πρὸς χρῆσιν τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν. Τὴν Ἡπειρὸν ἀποκαλεῖ πῶς νομίζετε; Νότιον Ἀλβανία! Δὲν ὑπάρχει Ἡπειρὸς πλέον. Ἡ αὐστριακὴ καὶ ἰταλικὴ προπαγάνδα τὴν διεγείρει καὶ ἀντ' αὐτῆς σημειώσαντες Νότιον Ἀλβανία, ἵνα διὰ τῆς μεταφράσεως ταύτης τὴν καταβροχθίσουν εὐκολώτερον. «Ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ Ἡπειρῷ (γράφει) δὲν πρὸς τὸν ἀναφερόμεν τὴν πρωτεύουσάν τοῦ βίλαετον Ἰωαννίνα. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐξ Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ Τσιγγάνων καὶ μικροῦ ἀριθμοῦ καθολικῶν Ἀλβανῶν. Οἱ ἄλλοι τῆς ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσι τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πληθυσμοῦ. Δηλαδὴ ἐν Ἰωαννίνῳ καὶ ἄλλῃ τῇ Ἡπειρῷ δὲν ὑπάρχουσιν Ἕλληνες! Εὐχαριστοῦμεν πολὺ! Διὰ τὴν ἐννοήσιν εἰς πόσον ὕψος ἀναιδέως φέρεται ὁ Αὐστριακὸς συγγραφεὺς ὁρῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, πρὸ παντὸς χάριν τῆς ἐπιτελικῆς ὑπερσείας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν μας, ὅτι ἐν Ἰωαννίνῳ ὑπάρχουν μόνον Ἕλληνες μὴδ' αὐτῶν τῶν Μωαμεθανῶν ἐξαιρουμένων, ὅντων ἑλληνογλωσσῶν, καὶ ἐπὶ ἡ Ἡπειρὸς κατοικεῖται ἐκ 355 χιλιάδων γυναικῶν ἐξ ὧν 241 1/2 εἶνε Ἕλληνες, Χριστιανὸι Ὀρθόδοξοι, καὶ ἔχοντες ὡς μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις διαψεύδει ἐπισήμως τὴν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον ἀναγραφείσαν εἰδήσιν περὶ βομβαρδισμοῦ τῆς νήσου Μεδίδι ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ θωρηκτοῦ «Παυλοῦ». Ἡ προδήλως, ἡ ταχέως ὑπὸ τῆς Ἰταλίας πρὸς ἐκπληρώσιν τῶν αἰτήσεων τῆς ἑλληνικῆς ἐπὶ τῇ διαπραγματεύσει δὲ πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀναφεύσεως διαφοράς ὁ ἀπολύτως εἰς φιλικὸν τέλος, ἀνευ οὐδενὸς περιπλοκῆς, διότι ἡ Πύλη ἀνεγνώρισεν τὴν βασιμότητα τῶν διαμαρτυρησῶν τῆς Ἰταλίας.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ρουμανίας ἐδήλωσεν, ὅτι προβλέπει διὰ τὸ τέλος τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους περίσσευμα ἐκ 30 εκατομ. φράγκων περίπου καὶ ἐπὶ εἰς τὰ τέμματα τοῦ Κράτους ὑπάρχει κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς νήματα περίσσευμα 50 εκατομμυρίων φράγκων. Ἡ πολιτικὴ τῶν ἀστυρῶν καὶ λεπτολόγων οἰκονομικῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀναδιοργανώσεως, ἡ τῶν πολυμερῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως, ἐπιτερεῖ σήμερον τὴν στρατιωτικὴν ἐνίσχυσιν τῆς χώρας, ὅπως νὰ καταστήσῃ αὐτὴν σεβαστὴν εἰς πάντας.

Ὁ Βουλγαρὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀνδρέα, ἀπαντῶν εἰς ἐπερώτησιν τινὰ, ἐδήλωσεν ὅτι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις—πλὴν μίαν—εἶνε διατεθειμέναι νὰ πείσονται ἐνθῶς τὴν Τουρκίαν διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἀπαιτούμενας μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ τὴν δήλωσιν αὐτῇ τῆς δοχῇ τοῦ σερβικοῦ θρόνου θὰ κανονισθῇ συμφωνίαν πρὸς τοὺς ἔρους τοῦ Συντάγματος. Ἐπαναληφθέντος τὸν θρόνον ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Δράγας εἶνε ὁ μέλλων διάδοχος. Ὁ πρεσβυτεὺς τῆς Ρωσίας ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ρωσικὴ ἀλλὰ οὐδὲν ὅλα δὲ δεχθῇ αὐτόν. Ἡ Ρωσία ὑποβάλλει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ πρίγκιπος Μίρκου ἢ τοῦ Καραγεωργιέβιτς.

Εἰς τὸ Πρακτοεῖον Ρέουτερ καὶ τὴν «Σμακίαν» τηλεγραφοῦν ἐκ Πετροπόλεως, ὅτι οἱ Ἀῤῥίοι καὶ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ κύριοι εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ συγκινήσει. Δι' αὐτοκρατορικοῦ οὐκ αὐτοῦ ἀποβάλλεται τὸν τῶν ρωσικοῦ στρατοῦ στρατὸς ὁ Μίγας Δουὶς Παύλος Ἀλεξάνδρεβιτς, πρῶτος ἐξάδελφος καὶ ὑπακουστικὸς τοῦ Τσάρου, ὑποστράτηγος διακτικῆς τῆς αἰ' μεραρχίας τοῦ ἱππικοῦ τῆς φρουρῆς ἐπὶ ἀστυνόμεον πρὸς τὸν στρατὸν καὶ τὴν θέσιν τοῦ διαγώνου. Ὡς γνωστόν, τὸ ὄνομα τοῦ Μ. Δουκῆς, ὅστις εἶνε ὁ σύζυγος τῆς αἰμνήστου Ἑλληνίδος βασιλοπούλας Ἀλεξάν-

δρας, εἶχε τελευταῖον ἀναμνηθῇ εἰς σκανδαλῶδη ἐπεισόδιον. Τὰ σκάνδαλα ταῦτα εἶχον διαφθερῇ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦσαν ἀκριβῆ, ἀπὸ ὁ Τσάρος ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ τὸσον αὐστηρὸν μέτρον, παρεῖλον ὑψηλὸν παράδειγμα πειθαρχίας καὶ δικαιοσύνης εἰς τὸν ἴδιον ἐκαστοῦ οἶκον.

ΕΚΔΟΓΙΚΑ

Ὁ κ. Σπ. Ἀραβαντινός. «Ὅλος ἀπροσδοκῆται. παρακλήσεις ὑπὸ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Θεοτόκη, ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὸν συνδυασμὸν αὐτοῦ ἐδέχθη καὶ ἐκτίθειται ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς ἐν Ἀττικῇ. Ἡ εἰδήσις αὕτη παρήγαγεν εὐάρεστον ἀληθῶς ἐντύπωσιν καὶ πολὺ ἐνίσχυσε τὸν συνδυασμὸν εἰς δὲ προσεφερόν νὰ λάβῃ μέρος. Ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, αἱ βελθεῖαι γνώσεις καὶ ἡ ἐν γένει περὶ τὰ δημόσια γρησότης εἰνε εἰδη τοῖς πᾶσι γνωστά. ταῦτα δὲ τὰ πλεονεκτήματα ἐπέσταν τὴν γενικὴν ἐπιδόκιμασιν περὶ τὴν ὑποψηφιότητά του. Ἡ χαρὰ μεγίστη ἐξεδηλώθη εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἡπειρωτικὸν στοιχείον, τὸ ἐν Πειραιεῖ καὶ Λαυρίῳ, καθὼς ὁ κ. Ἀραβαντινός εἶνε ἐπιτελὴς μέλος τῆς Ἡπειρωτικῆς πατρίδος. Ἐγενήθη καὶ αὐτὸς ἐν Ἡπειρῷ, ἐν τῇ κλεινῇ τῶν Ἰωαννίνων πόλει καὶ εἶνε πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως τῆς χρονογραφίας τῆς Ἡπειροῦ καὶ ἄλλων Ἡπειρωτικῶν λεκτοῦν Παναγ. Ἀραβαντινοῦ. Ἀποπερατώσας τὰς Πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς διωρίσθη νεώτατος ἐπὶ εἰσαγγελεὺς ἐν Κερκύρᾳ εἰτα προήχθη εἰς πρωτοδικὴν καὶ ὑπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τῆς περὶ τὰ νομικὰ ἐμβεβήσεως αὐτοῦ, τῆς εὐθυμίας καὶ εὐκαιρίας ἐπιστάσεως τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ ἐκτίμησιν μετὰ αὐτῶν λαμπρὰν θέσιν. τὰς ἀρετὰς τοῦ τῆς ἀπιδεικτικώτερας καθίστα ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ μετροπολίτη, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθήκον καὶ ἡ πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα ἀγάπη. Ἐπὶ παντὸς Ἡπειρωτικοῦ ζητήματος ὁ κ. Ἀραβαντινός ὑπῆρξεν ἀκαταπονήτως ἐργάτης. Ὅτε δὲ συνέστη πρὸ δικτατορίας ἡ φιλικὴ πολιτικὴ τῆς Ἡπειρωτῶν ἀδελφότητος καὶ βραδύτερον ἡ Ἡπειρωτικὴ Ἐνωσις μετὰ θερμότητος ὑπέστηρε τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν οὐσίαν. Μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας ἡ τότε κυβερνήσις ἀποβλέψασα εἰς τὴν φήμην τοῦ δικαίου ἀνδρὸς καὶ τὰς γνώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ διεθνὸς δικαίου προήγαγεν αὐτὸν εἰς ἐφετν καὶ ἀπέστειλεν εἰς Λάρισα ἐνθα ἐπὶ δεκά ἔτη διατήρησε κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς περὶ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀντιπροσώπων τῶν λεπτοτάτων αὐτοῦ καθήκοντων, τὸν ἀμείριστον θαυμασμὸν καὶ τὰς συμπληθεῖς ὁλοκληρῶν τοῦ μικτοῦ πληθυσμοῦ τῆς Θεσσαλίας, ἐμπνευστήσας πιστὰς ὡς ἀδέκαστος κριτῆς καὶ ὡς χρηστὸς πολίτης τὴν τιμῆσαν αὐτὸν πατρίδα. Ἐκ Λαρίσσης ἐκλήθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Κατὰ δὲ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1895, παρακληθέντος τοῦ ὑπουργοῦ Τριφυλῆ ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακτοῦ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης ὑπὲρ διεγερσθῆ μετὰ τῆς αὐτῆς λεπτότητος.

Νῦν παρακλήθης κατέχεται εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα. Θεωροῦμεν δὲ περὶ τὸν ἐπιθυμῶμεν εἰς τοὺς Ἡπειρωτὰς ὅπως ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν ὡς οὗτος ἀντιπροσωπεύει, διότι ἕκαστος τῶν Ἡπειρωτῶν ὀφείλει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ πρωτοβουλίας νὰ ἐνστερνισθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὁ κ. Γεώργιος Δουρούτης ἀνεχώρησε προχθὲς εἰς Ἀργάν ἐνθα ὡς γνωστὸν ἐκτέλει κάληπν βουλευτικὴ. Ἀποτυχὼν κατὰ τὰς προηγουμένους ἐκλογὰς δι' ὀλίγους ψήφους κατέχεται ἐκ νέου εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ τὴν προθέσιν ὅπως, ἐκλεγόμενος βουλευτῆς, προνοήσῃ ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς ἐπαρχίας καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἄτινα ἀπασχολοῦσι τοὺς συνεπαρχιώτας του. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ἐπὶ τὴν φορὰν ταύτην οἱ ἐ-

κλογεῖς τοῦ νομοῦ Ἀργάν θὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν βουλευτὴν ἔχοντες ὑπ' ὅψιν ἐπὶ ἐν τῇ προώφῳ αὐτοῦ θὰ ἔχουσιν πρῶτον συνήγορον καὶ προστάτην. Τὸν κ. Δουρούτην χαρακτηρίζει, εὐγενεῖα οἰκονομικῆ, εὐθύτης χαρακτῆρος, δραστηριότης καὶ ἀντιλήψις τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Αἱ οἰκονομικαὶ αὐτοῦ παραδόσεις τῇ ἐπιβόλλῃ πολλὰ νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ταύτην κατέχεται εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα.

Ἰωάννης Γεροκωστόπουλος. Ὁ συμπαθὲς τῶν Πατρῶν ὑποψήφιος κατήρτισεν ἴδιον συνδυασμὸν καὶ κατέχεται εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα μὲ πλήρη πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ. Εἶνε κληρονομὸς ἐν τῇ πολιτικῇ τοῦ ἀληθινότητος Ἀχιλλέως Γεροκωστόπουλου, ἐκείνου ὅστις συνέγραψε περὶ ἐκαστὴν τὴν πλειονοψηφίαν τῶν ἐκλογῶν Πατρῶν καὶ κατέρριψε διὰ τῆς εὐγλωττίας του, τῇ μετριοφρονίᾳ καὶ τῆς μετρίως πολιτικῆς ἱκανότητος τὰς πλῆθους ἀπὸ Πατρῶν. Τούτου τὴν δραστηριότητα ἐκλήρωσεν ὁ κ. Κων. Γεροκωστόπουλος καὶ περὶ αὐτὸν συνηγοροῦνται τὸ πλεῖστον τῶν ἐκλογῶν. Ὡς Ἡπειρωτῆς δὲ ἀντιπρόσωπον τυγχάνει ἐπὶ ἀμείριστον θὰ ἔχῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πολυπληθοῦς ἐν Πάτραις Ἡπειρωτικοῦ στοιχείου. Οἱ Ἡπειρωταὶ δὲν πάντες νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὅψιν ἐπὶ ἔχουν καθήκον καὶ ὅπως παραταθῇ τὸ δικαίωμα τῶν ἐγγραφῶν τοῦ Πανεπιστημίου μέχρι τῆς 10 τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Νοεμβρίου.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Γερᾶς Συνόδου ἀρχοῦνται, περὶ τὰ μέσα τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος. Μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου θὰ ὑπεβλήθῃ ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸν Βασιλεῖα πρὸς ὑπογραφὴν διάταγμα περὶ διορισμοῦ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου τῆς Συνόδου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην θὰ διορισθῇ, ὡς λέγεται, ὁ κ. Βλάχος.

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὑπεβλήθησαν χθὲς ὑπὸ τῶν διαφόρων στρατολογικῶν γραφείων κατὰλογον ἐμφορῶντες τοὺς καταταχθέντας ἐφέτος κληρωτοὺς εἰς τὸ στρατεύμα. Κατὰ τοὺς πίνακας τούτους ἐκ τῶν 11,000 ἀνδρῶν, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ ὑπερηγήσωσι, προσέθλυν μόνον 7,200 καταταχθέντας εἰς τὰ διάφορα σώματα τοῦ στρατοῦ. Ἐπομένως ὑπολείπονται πρὸς κατάταξιν 3800 στρατεύσιμοι.

Εἰς τὸ Γεωπονικὸν χημεῖον ἀπεστάλησαν πρὸ τινων ἡμερῶν τεμάχια γῆς τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν, ὅπως γείνη ἀνάλογος αὐτῆς διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ τὸν συστατικὸν στερεῖται.

Διωρίσθη κυβερνήτης τοῦ ἀτμομυδρομῶνος «Εὐρώπη» ὁ κ. Ἀθ. Μικαυλὸς ὑποπλοίαρχος, ἀπὸ τοῦ Ἰ. Βασιλείου ὑποπλοίαρχου κατεργαμένου εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νέας Φώφας.

Ἐπανέκαμψεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτεὺς τῆς Γερμανικῆς βασιλείας φὸν Πλέσεν καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς πρεσβείας. Ἐπεσέσθη χθὲς τὸν πρωθυπουργὸν κ. Ἀλ. Ζαΐμην, παραμένον ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν.

Προχθὲς Τετ

ρητήρια ως και εις την γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα Ἡπειρον ἀναδείξαντα τοιαῦτα τέκνα τιμήσαντα αὐτὴν πολλὰ καὶ ὡς.

— Ἐν Δελφίνοι μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθησαν ἐν εὐρεῖ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων οἱ ἀρραβῶνες τοῦ δικηγόρου κ. Δημητρίου Μ. Λάππα, πράκτορος τῆς ἐπὶ τῶν ἁγίων Σαράντα ἑλληνικῆς ἀεροπολίως Τζῶν Μάκ Δούαλλ καὶ Βάρδου, μετὰ τῆς χαρίσεως καὶ λίαν πεποικισμένης κ. Βασιλικούλας Δ. Βαζιγῆ. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι εὐχονται ἀπὸ καρδίας ταχεῖαν στέφιν καὶ ἀνέφελον βίον.

— Ἐν Δροβιάνῃ ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ναφ οἱ γάμοι τοῦ νέου κ. Μιχαήλ Στ. Δρόσου μετὰ τῆς δεσποινίδος κ. Θεοδώρας Β. Σπυράκου, παρανόμου ὄντος τοῦ κ. Βασιλείου Γ. Παπασταύρου μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συζύγου του κ. Φωτεινῆς. Τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἐτέλεσεν ὁ οἰκονόμος παπᾶ Νικόλαος Δεσφίρης. Μετὰ τῶν συγγαρητῶν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων συνεννοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα εὐχόμεθα τῷ νεαρῷ ζεύγει πᾶν τὸ ποθητόν.

ΑΘ. ΤΡΑΧΥΔΗΣ

Ίατρος

Ἐπὶ τετραετίαν τελειοποιήσεις ἐν Παρίσι καὶ Βιέννῃ ἐπὶ μακρὸν δὲ ἀναπληρώσας ἐσωτερικὸν ἱατρὸν ἐν τῷ μεγάλῳ νοσοκομείῳ τῶν οὐρογεννητικῶν ἐργῶν Νέκερ. Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 3—6.

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 1

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ!

(Ἰδε συνέχεις εἰς τὸ προηγ. φύλλον)

Μετὰ τὴν δοθεῖσαν τῇ ἀνωτέρῳ στρατιωτικῇ δυνάμει ὑπόσχεσιν τῶν κατοίκων, ὅτι δὲν θ' ἀκούσουν πλέον τὸν Βαρνακιώτην, καὶ ὅτι θὰ ἦναι πάντοτε ἑτοιμοὶ διὰ τὸν πόλεμον, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἡ γαλήνη· ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, αἱ κινήσεις δὲν ἔλλειπον, ὅτε μίαν ἡμέραν ἀπὸ πρωῒας ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἐτέθη εἰς κίνησιν, ὅλοι ὀπλίσθησαν, ὡς καὶ οἱ δύο ἱερεῖς, ὁ Παπανικόλαος καὶ ὁ Παπαθανάσιος, οὓς κατὰ τὴν λειτουργίαν ὑπερέτουν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, διότι ἤξευρα ν' ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω. Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ δυστυχῶς ὑπῆρχε μεγίστη ἀγρονομικὴ σχολεῖα δὲν ὑπῆρχον τότε κατὰ τοὺς τόπους αὐτοῦς, οὔτε φροντίς ἐλαμβάνετο πρὸς ἐκπαίδευσιν. Εἶδον ὅλους τοὺς κατοίκους ἐνόπλους νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ τὰ τράστα των (σκακίδια) ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ, προπορευομένων τῶν παπάδων, ἐκίνησαν εἰς τὸν πόλεμον. Ποῖος ὅμως ἦτο αὐτὸς ὁ πόλεμος; Παῖς ὢν, δὲν τὸ ἐνθυμούμαι· ὅτι, ἔμεινε εἰς τὴν μνήμην μου, εἶναι ὅτι οἱ μείνκντες γέροντες προὔχοντες τοῦ χωρίου ἐπεφύρτισαν ἐμὲ νὰ κρατῶ σημειώσιν τῶν σάκων τοῦ ἀραβασίτου, ὃν πᾶσα οἰκογένεια ἔφερε καὶ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἥτις, ἂν καὶ ἦτο ἡ ἀποθήκη καρπῶν τῆς κοινότητος, ἔμεινε πάντοτε ἀνοικτή. Φόβος κλοπῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ὑπῆρχε. Δὲν διήρκεσεν ἡ πολύτιμος αὐτὴ ὑπηρεσία μου πολλὰς ἡμέρας· οἱ ὀμῆλικές μου παῖδες τέλος ἔλαβον τὴν χαρὰν ὅτι μὲ εἶδον ἐλευθερόν, καὶ ἡ φιλοπαίγιμων ἐταιρία μας ἤρχισε τὰς συνήθεις παιδικὰς διασκέδασεις.

Εἰς τί ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὁ ἀραβασίτος; Διὰ τὴν τροφοδοσίαν τῆς ἐκστρατείας βεβλίας· ἀλλὰ πῶς ἤλθετο; πῶς ἐστέλλετο; Τὰ παιγνίδια δὲν μὲ ἀφινον ἡσυχον, φαίνεται, τότε, κρατοῦντά με μικρὸν κατὰ τὴν ὥραν τῶν φορτώσεων· ὅθεν ἡ κίνησις τῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν ἐκστρατείαν τροφῶν μείνκσα ἀγνωστος εἰς ἐμὲ, δὲν ἐχαράχθη εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης μου· ὅτι, ὅμως μένει ζωὴν εἰς τὴν μνήμην μου εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

Λαβούσης τέλος τῆς ἐκστρατείας, ἐπέστρεψαν οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ἔχοντες τὰ ζῶα των φορτωμένα λάφυρα. Ἦμην παρὼν εἰς τὴν διανομὴν ἐνὸς μέρους τῶν λαφύρων, συγκειμένων ἀπὸ χρυσὰ ἐνδύματα πολὺτιμα καὶ ἄλλα παρόμοια στολίδι. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ προεξάρχοντες ἔλαβον τὴν μερίδα τοῦ λείοντος. Ἦσαν αὐτὰ λάφυρα καὶ ἀρπαγαὶ ἀπὸ καταπολεμη-

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβαλῶσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς **Ἀδελφούς Χαῖτα** ἐ Βουκουρεστίῳ. **Δ. Βα-νακούλην** εἰς Βραβλάν, **Γ. Κοντογιάν-νην** εἰς Πιτέστι, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελι-γραδίῳ κ. **Ἰωάν. Χαρισσιᾶδην**, οἱ ἐν Καῖρῳ εἰς τὸν κ. **Χαρίσην Βασιλείου**, Πόρτ-Σαῖτ εἰς τὸν κ. **Η. Κιτσονίδην**, οἱ ἐν Τρικκαλοῖς εἰς τὸν κ. **Μ. Σπυράκον**, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. **Ζοῦγκον**, οἱ ἐν Πάτρας εἰς τὸν κ. **Μιχ. Χαρίτον**, εἰς τὸ πρακτο-ρεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τοὺς **Ἀδελ. Δοσίου**, εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Κοδμικ», οἱ ἐν Κερδίνῃ εἰς τὸν κ. **Α. Κούρτιον**, οἱ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸν κ. **Η. Δαρλαμῆτσον**, οἱ ἐν Λαυ-ρίῳ εἰς τὸν κ. **Δ. Γκάτσον**, οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. **Α. Πέτσιον** εἰς Κερναμπίτ καὶ **Δ. Μουτσόπουλον** εἰς Φιλιππούπολιν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰς τοὺς κ. κ. **Καρέτσην** καὶ **Χατζόπουλον**.

— Ἐκαστος τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δύναται νὰ ἐμβαλῇ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρο-μὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ τα-χυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ

ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡς αὐτῶν νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν των.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπειρου» εὐ-ρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας», ὁδὸς Σφοκλέους 10Δ (πλησίον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἡ ὁ Ἑλλήν. Βασιλεὺς.

Τέλειος ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος ὡς τε ἐγγόμε-νός τις εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ χαθῇ, οὔτε εἰς τὸν Περσῆ, ἢ εἰς τὰς Πάτρας, ἢ τὴν Κερκυραν, ἢ τὰς Ἀθήνας ἢ ὅπου ὀηποῖται τῇ Ἑλλάδος, ἀλλὰ νὰ γνωρίζῃ αὐτὴν ἱστορικῶς, τοπογραφικῶς, γεωγραφικῶς, μὲ τὰ μουσεῖα, τὰ ἀρχαῖα καὶ νῦν κτίρια τῆς, τὰς τιμὰς τῶν ἐκδο-χέων, σιδηροδρόμων, ἀμαξῶν καὶ τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ.

Τιμᾶται χρυτὸς εἰς **Ἰδρυματῶν** διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ **Ἰδρυματῶν** διὰ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἀποστέλλεται παρ' ἡμῶν ἀπὸ δωρεῶν καὶ ἐπὶ συστάσει, μάλιστα λάβωμεν τὸ ἀπαιτούμενον.

Θέντας Τούρκους· Ἐγὼ ὡς παιδίον δὲν ἠμπο-ροῦσα βεβλίας νὰ γνωρίζω τὰ διατρέχοντα. Ὅ,τι ὅμως ἐνθυμούμαι, τοῦτο πρέπει νὰ γράψω.

Εἰσελθόντες οἱ ἐπαναστάται Ἕλληνες εἰς Ἀρταν, ἐπολέμησαν τοὺς Τούρκους, καὶ, ἀποπεφρωθείσης τῆς πόλεως, ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀρτης, ἀποφεύγοντες τὴν ἐκ μέρους τῶν Τούρκων ὀργήν, ἐφυγον καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν εἰσελθόντων ἐπαναστατῶν, οἱ ὅποιοι φαίνεται ὅτι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρατηθῶσιν ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἐν κακῇ καταστάσει φεύγοντες γυμ-νοὶ οἱ Ἀρτηνοὶ, ὑπέστησαν μυρία ὅσα δεινὰ εἰς τὸν τόπον τῆς καταφυγῆς των, τῶν σημαντι-κωτέρων ἀρχόντων τῆς Ἀρτης, ὡς ἔλεγον τότε, ἀποθνήσκοντων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν δρυῶν.

Οἱ Ἀρτηνοὶ ἐζήτησαν συνδρομὴν πρὸς ἐπα-νάστασιν, ἢ ἡ εἰσβολὴ εἰς Ἀρταν ἐγένετο αὐ-θαίρετος ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας Ἕλληνας; Ἐγὼ δὲν ἔχω γνῶσιν τῶν διατρεχάντων, ὥστε νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι ἦτο γενικὴ θέλησις τῶν κατοίκων. Ὅ,τι ὅμως πρέπει νὰ εἴπω, εἶναι ὅτι εἰς τὰς ἐπαναστάσεις ὑπάρχει τὸ μέσον τῆς συγκρίσεως, διὰ νὰ εὕρῃ τις τὴν ἀλήθειαν.

Ἡμεῖς οἱ Ἰωαννῖται εὐρεθέντες εἰς Καλαρ-ρύτας ἠβελήσαμεν νὰ ἐπαναστατήσωμεν. Ἀρ-χηγέται ἦσαν ὁ Τουρτούρης καὶ ὁ Κωλέττης, Βλάχοι. Ἄν καὶ τὸ περισσότερο μέρος τῶν κατοίκων Καλαρρυτῶν καὶ Συράκου δὲν ἠθε-λον, ὡς στερούμενοι ὅπλων καὶ πολεμοφροδίων, φοβούμενοι ὅμως τὰς συνεπείας, οὐχ ἤττον περδεχόμενοι τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἔλαβον μέρος, καὶ συνέβη ὅ,τι προηγουμένως διηγήθη-μεν. Εἴχομεν ὀλίγα ὅπλα· διὸ καὶ ἐπληρώσα-μεν χρημάτων, ὅπως μᾶς προηθάσουν οἱ γειτο-νές μας πολεμικοί, πλὴν ἐφεύθημεν τῶν ἐλπί-δων· δὲν μᾶς δίδεται βοήθεια. Φθάνουν 4,000 Τουρκαλδοὶ, καὶ ἀναγκάζομεθα νὰ φύγωμεν ὅπως ἐφύγομεν.

Ἄν οἱ Ἀρτηνοὶ εἶχον συνενόησιν μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν διὰ τί νὰ μὴ ἐτοιμασθῶσι πρὸς πόλεμον; Δὲν εἶχον δυστυχῶς ἐπὶ κε-φαλῆς ἕνα Κωλέτην, ὅστις δὲν μᾶς ἀφῆκε κλεισμένους εἰς τὸ Μαρτσούκι νὰ πέσωμεν εἰς χεῖρας τῶν Τουρκαλδων. Ἡ Ἀρτα σήμερον εἶναι ἐλευθερὰ, τὰ ἐπαναστατήσαντα ὅμως μέρη τῆς Ἡπειρου εἶναι δούλα. Ἡ πατρίς τοῦ Κωλέττου δούλη. Ἀλλ', ὁ πατὴρ, ἔχει ὑπο-μονήν, ὅπως εὐρῆς καὶ σὺ τοὺς ἐλευθερωτάς σου· εὐχόμεν ὅμως νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ σπλάγγνα σου. Μὴ ἐλπίζῃς ἐπὶ ξένων θελήσεων καὶ βοή-θειαν· ὁποῖος δὲν ἔχει δύναμιν, ἀδυνατεῖ νὰ ζύσῃ τὸ κεφάλι του», λέγει ἡ παροιμία. Οἱ ὄνυχες, οἱ ὄνυχες σου, ὦ Ἡπειρος, εἶναι ἐκεῖ-νοι, οἱ ὅποιοι θὰ σὲ καθάρισον ἀπὸ τὴν βρω-μυαν, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἐπὶ κεφαλῆς. Φρόντισον τοὺς νὰ δικτηρῇς. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας

ὡς ζωογονηθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν σου, καὶ οἱ ὄνυ-χες ὡς ἐμβοῦν εἰς ἐνέργειαν.

Ὁ καπετὰν Βαρνακιώτης, συνεννοούμενος μὲ τὸν Ὁμέρ Βριώνην, ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἀκα-νανίαν ἅπαν τὸ καταφυγόν Ἡπειρωτικὸν γένος, ὅσοι δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ διατηρηθῶν ἀπερ-χόμενοι εἰς ἄλλον τόπον. Ἐν μέρει ἐπρόφασε προτοῦ ἐπέλθουν οἱ στρατιῶται τοῦ Βαρνακιώ-του καὶ ἀναγκαστικῶς τοὺς φέρουν καὶ παρα-δώσουν εἰς τὸν Βριώνην, καὶ κατέφυγεν εἰς Μεσολόγγιον· ἔμεινε μόνον ἡ οἰκογένειά μας εἰς Δραχμίστον. Ὁ Βαρνακιώτης διατάσσει τοὺς προὔχοντας νὰ μᾶς ἐκδιώξουν; παραδίδου-τές μας εἰς τὸ ἀποσταλὲν στρατιωτικὸν ἀπό-σπασμα. Μετὰ τὸν χαλασμόν τῆς Ἀρτης πάλιν τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε ὑπὲρ τοῦ καπετὰν Βαρνακιώτου· ἀλλ' εὐτυχῶς ἡμεῖς, δατρίβου-τες εἰς τὸν τόπον, ἐσχετίσθημεν μὲ τὰς πλει-οτέρας οἰκογενείας, καὶ μάλιστα εἴχομεν ἀ-δελφοποιηθῇ.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐν Λαμίᾳ 15 Ὀκτωβρίου 1902

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 494 τῆς ἀξιοτίμου ἡμῶν ἐφημερίδος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **Ἰστο-ρίηματα** (συνέχεια φύλ. 489) εἶδον νὰ γράφητε ὅτι, οἱ ἀοιδμοὶ Ἀλέξιος Νούτσος καὶ Παλάσκας οἱ σφαγέντες παρὰ τοῦ ἐταίρου ἐπίσης ἀοι-δμοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου ἐσφάγησαν εἰς τὸ χωρίον Ἀγίαν Μαρίναν τῆς Λοκρίδος· τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθὲς κατὰ τὴν ἰδέαν μου.

Ἐσφάγησαν, καὶ μὲν, οἱ ἀοιδμοὶ ὅχι εἰς Ἀγ. Μαρίναν τῆς Λοκρίδος, ἀλλὰ πλησίον εἰς τὸ χωρίον Δρακοσπηλιά τοῦ Δήμου Ἡρακλειωτῶν ἀπέχον ἐντεῖθεν τετράωρον καθὼς τοῦτο τὸ διαλαμβάνει καὶ ἡ ἱστορία ἡ ἀληθεστέρα τοῦ Λαμπροῦ Κουτσονίκα· ἐκτὸς δὲ τούτου ὁμιλίαι γενόμεναι πρὸ χρόνων μὲ τὸν γερο-παππᾶ ἐφη-μέριον τοῦ χωρίου Δρακοσπηλιάς Παπαγιάν-νην Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε πρὸ δεκα-ετίας μοι ἀνέφερον ὅτι, οἱ Ἀλέξιος Νούτσος καὶ Παλάσκας εἶνε ἐνταφιασμένοι εἰς ἐν ἐρημο-κλήσιν τοῦ χωρίου των ἀπέχον ἡμίσειαν σμῆδὸν ὥραν τοῦ χωρίου των, καὶ μὲς προτεταχέντες μάλιστα ἐμὲ διὰ νὰ μοῦ ὑπαδείξῃ καὶ τὴν θέ-σιν ὅπου ἦσαν ἐνταφιασμένοι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν μετέβην.

Σὰς γὰρ ταῦτα ἵνα διατελῇ ἐν γνῶσει ἡ νέα γενεὰ καὶ προσπαθήσῃτε ἵνα διευκρινηθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἴσως μετὰ χρόνον εὐρεθῇ καλεῖς ἐκ τῶν πλεονίων Ἡπειρωτῶν καὶ εἰς ἐνδεῖαν εὐγνωμοσύνης μεταφέρῃ τὰ ὅσα τῶν ἀνω ἀνα-φερομένων ἀοιδῶν, διότι ὡς προημέρην ἡ ἁγία Μαρίνα τῆς Λοκρίδος καθ' ἃς ἔχω πλη-ροφῆρας ἀπέχει τοῦ χωρίου Δρακοσπηλιάς δω-δεκάρον, ἐκτὸς ἐὰν εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτον ἄλλη ἡ διαίρεσις τῶν ἐπαρχιών.